

Минко Василь Петрович

Біографія

Василеві Минку доля прирекла бути вульгарним письменником. У 1920-х роках його вважали непристойним і сороміцьким, нинішні автори Вікіпедії мають на увазі щось інше, називаючи його "автором вульгарних драматичних творів для масового глядача".

Минко, ровесник Донченка, народився 1902 року в селі Минківка Валківського повіту Харківської губернії у звичайній селянській родині. Після сільської школи навчався у Валківському ремісничому училищі. У 1919 році завідував відділом народної освіти у волосному ревкомі, згодом земельним відділом у волосному виконкомі. Брав участь у діяльності місцевої "Просвіти", грав у театрі і ставив п'єси.

Улітку 1922 року в Україні почалася адміністративно-територіальна реформа, волості ліквідували, натомість утворили райони. Минко хотів учитися на артиста або агронома, комсомол і комнезам вибрали друге і відрядили його на робітфак Харківського сільськогосподарського інституту.

Українську мову і літературу Минкові викладав Михайло Йогансен, від якого цікавий студент дізнався про плужанські понеділки — літературні вечірки Спілки селянських письменників "Плуг", одинокі тоді літературної організації. У цей же час він відвідував акторську студію, якою керували Іван Юхименко і Дмитро Грудина, грав у недовговічному театрі імені Лесі Українки. Літературну діяльність Минко почав із п'єс та інсценізацій.

І так само, як Олесь Донченка, 1924 року Василя Минка мобілізували у військо. Він потрапив у авіаційний полк у Ростові-на-Дону. Туди йому надіслали його другу книжечку — "Лісові круки", етюд на 1 дію за Олесем Громовим. Першою була дитяча п'єска "Купала" того самого року, але ще "доармійська". Незабаром він уже керував драмгуртком в авіазагоні і дописував у газету як військкор.

Восени 1926 року Минко повернувся до Харкова, вступив до "Плуга", працював експедитором у журналі "Плужанин", потім секретарем організації. Видав іще дві дитячі п'єси й перейшов на прозу. Перша прозова книжка називалася "Власть на місцях" (1927), слідом вийшла збірка повістей і оповідань "Беладонна" (1929), його перша солідна книжка, яка принесла молодому авторові скандальну славу.

Більше нічого такого видатного у його житті і творчості не було. У кінці 1920-х Минко їздив по комунах, як це тоді було заведено, потім пішов працювати на завод — "пролетаризуватися". Писав нариси, повісті з робітничого життя. Роман "Ярина Черкас" (1936) про колективізацію вилучали з бібліотек за перекручення сталінської політики. По війні зосередився на драматургії, видав подорожні нариси про Індію, робив літературні записи за Героями Соціалістичної Праці.

Усе своє життя Василь Минко докладно описав в автобіографічних повістях і спогадах "Моя Минківка" (1962), "Червоний Парнас" (1972), "Їхав козак на війноньку"

(1979), "З пером, як з багнетом" (1981), "Білий будинок над зеленою Сулою" (1988).
Помер у Києві 1989 року.